

ת"ד 5497/06/12 - מדינת ישראל נגד נביל סלאימה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 5497-06-12 מדינת ישראל נ' סלאימה
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל ע"י עוה"ד עידן שניר

המאשימה

נגד

נביל סלאימה ע"י עו"ד אסף כהן

הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך, אי שמירת מרחק, סטייה שלא בבטחה ונהיגה בקלות ראש. הנאשם נהג ברכב משא עם עגלת נגרר (פול טריילר) עמוסים בחול בכביש 4 מצפון לדרום, לאחר מחלף גנות. אותה שעה נהגה נהגת רכב יונדאי פרטי (להלן: **המעורבת**) בכיוון נסיעת הנאשם ולפניו, נתיב שני מימין (ע"פ האמור בכתב האישום). במקביל לנאשם ומשמאלו, בנתיב השמאלי, נהג רכב פרטי מסוג פורד (להלן: **המעורב**). הנאשם קרב יתר על המידה אל רכב המעורבת ופגע בו. לאחר הפגיעה סטה רכב הנאשם שמאלה ופגע ברכב המעורב אשר נהדף שמאלה ופגע במעקה ההפרדה שהיה במקום. הנגרר ניתק מרכב הנאשם והתהפך. כתוצאה מהתאונה ניזוקו כלי הרכב ומעקה ההפרדה. המעורב נחבל.

2. במסגרת פרשת התביעה העידו הבוחן מר יוסי ירקוני והמעורבת גב' ליבנה. הרופא שהיה אמור להגיש את התעודה הרפואית בעניינו של המעורב לא העיד והתעודה לא הוגשה. כמו כן, הודיע ב"כ המאשימה כי למרות הסכמתו של ב"כ הנאשם לדחות את המשך ההוכחות בתיק על מנת שהמאשימה תדאג להתייצבות המעורב, הוא מוותר על העדת המעורב. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לעצמו.

3. ב"כ המאשימה טוען כי מן הדין להרשיע את הנאשם על סמך עדות הנאשם כשלעצמה ולא כל שכן כאשר היא נקראת על רקע ממצאי החקירה שערך הבוחן מר ירקוני. על פי ממצאי הבוחן, היה לנאשם שדה ראייה למרחק 150 מ' לכיוון המעורבת. עוד טען ב"כ המאשימה בסיכומיו כי אין לקבל את טענת ההגנה לפיה יש לפסול או להעניק משקל אפסי להודעת הנאשם שנגבתה במשטרה בעברית ולא בערבית, שפת הנאשם. הטעם לכך הוא כי ההגנה לא ביקשה

לקיים משפט זוטא ביחס לקבילות ההודעה ואילו הנאשם עצמו העיד וניכר כי יש לו שליטה מסוימת בעברית. הנאשם גם חתם על ההודעה כ אשר מצופה היה כי לא יחתום עליה אם אינו מבין את תוכנה.

4. ב"כ הנאשם טוען כי יש לזכות את הנאשם. לטענתו, המעורבת העידה כי נהגה באותה עת במהירות העולה על המותר וקיים ספק בשאלה באיזה נתיב נסיעה נהגה. לטענת ב"כ הנאשם, לא ביקש לנהל משפט זוטא בשאלת קבילות ההודעה וזאת לאחר שפרקליטו הקודם של הנאשם הצהיר לפרוטוקול כי בתיק לא ינוהלו הוכחות והוא חשש להכעיס את בית המשפט (!!). באותה נשימה, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם הדובר את השפה הערבית לא הוזכר בשפתו טרם גביית ההודעה בדבר זכויותיו בחקירה.

דין והכרעה

5. טרם שאדון בסוגיית אחריותו של הנאשם לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום אעיר כי המאשימה לא כללה בכתב האישום כל עבירה המכילה מרכיב תוצאתי של נזק לרכוש או חבלה לגוף. יתרה מזו, ב"כ הנאשם כפר בישיבת המענה בחבלה שנגרמה- על פי האמור בעובדות כתב האישום - למעורב אולם המאשימה לא העידה את הרופא שערך תעודה רפואית בעניינו של המעורב והמאשימה ויתרה על העדת המעורב כך שלא הוכח מרכיב "חבלה" אף לא היה נחוץ להוכיח מרכיב זה במסגרת המשפט.

6. אפתח בסוגיית ההודעה שנגבתה מן הנאשם במשטרה. מר ירקוני העיד בבית המשפט כי הוא יודע להבחין "מי דובר ומבין את השפה" ולהבחנתו לא היה צורך לקיים את החקירה לנאשם בנוכחות מתורגמן. הנאשם מצדו העיד כי אמר למר ירקוני כי הוא מבין עברית אך לא את כל הדברים הנאמרים. לדבריו, גם את חילופי הדברים בבית המשפט הוא לא מבין במלואם (מבין "חצי"). לשאלה מדוע חתם על ההודעה אמר הנאשם כי מר ירקוני אמר לו לחתום ועל כן חתם. הנאשם גם העיד בבית המשפט בפרשת ההגנה ועשה שימוש חלקי בשפה העברית. אין חולק כי ההגנה לא ביקשה לנהל בתיק זה הליך של משפט זוטא ביחס לקבילות ההודעה. בנסיבות אלה אינני סבור כי יש לפסול את ההודעה על רקע הטענה כי הנאשם לא הבין את משמעות האזהרה וספק אם עלה בידו להבין את זכויותיו בחקירה. יחד עם זאת, נוכח החשיבות הרבה בכך שהנאשם יבין, בשפתו, את הזכויות המוקנות לו בחקירה ונוכח החשיבות בהבנה ברורה וחד משמעית של השאלות אותן נשאל הנאשם בחקירה במשטרה לצורך מענה מדויק לשאלות עליהן נשאל, אמנע לצורך הדיון מלתת משקל כלשהו להודעת הנאשם במשטרה.

7. לדעתי, וגם בהתבסס על חקירת הנאשם בבית המשפט בשילוב ממצאי עבודת הבוחנות של מר ירקוני, יש בסיס להרשעת הנאשם בדין בעבירות המיוחסות לו ואפרט. הנאשם העיד בעדות ראשית כך: " **באתי מכיוון בני ברק ..**

לכיוון ירושלים. בחורה הייתה עומדת באי תנועה. לפני שהגעתי אליה 20-30 מ' היא סימנה ויצאה. אני לחצתי על ברקס ולא עזר אז שברתי שמאלה ובאותו זמן הסתכלתי לאי וראיתי עוד רכב לידי אז חזרתי ואז העגלה התהפכה. היה אוטובוס זעיר שפגעתי בו. בדקנו ברכב הזעיר והתברר שהכול בסדר. היו בו 5-6 נוסעים ואח"כ הם המשיכו ונסעו. הגיעה המשטרה והוזמן אמבולנס. זה מה שקרה" (ע' 17 ש' 6-11). הנאשם אישר כי בעת נסיעתו נסע עם נגרר ורכבו היה עמוס בחול במשקל של 40-42 טון וזאת על פי הערכה (ולא שקילה). על פי ממצאיו של הבוחן ירקוני נהג הנאשם במהירות של 83 קמ"ש עם סטייה של 6 קמ"ש. הנאשם טוען כי מדובר בכביש מהיר בו מותרת מהירות של עד 90 קמ"ש. לטענתו, נהג כאמור כאשר הבחין לראשונה במעורבת עומדת, לשיטתו, על אי תנועה במרחק של "בין 20 ל-30 מ'" (ע' 18 ש' 23-24). הנאשם טען כי אילו היה המרחק בינו למעורבת 50 מ' "אז אני יכול לעצור, בטח 150 מ'" (ע' 18 ש' 26-27). משמע, משאין עוררין על קביעת הבוחן בעניין קיומו של שדה ראייה לכיוון המעורבת ממרחק של 150 מ' פשיטא שהיה בידי הנאשם, גם לשיטתו, לנהוג ברכבו באופן שבו תימנע התאונה. הנאשם מסר כאמור כי המרחק בינו לבין המעורבת בעת שהבחין בה לראשונה היה 20-30 מ' אולם מדובר בהערכה בלבד ולא במדידה ולכן יש לתת עדיפות בעניין זה לקביעת הבוחן הנשענת על מדידה מדויקת שנערכה בשטח. יתרה מזו, נניח כי מצב הדברים הוא כפי שטען הנאשם והוא ראה לראשונה את המעורבת ממרחק של 20-30 מ' לראשונה. גם לשיטתו של הנאשם, לא היה סיפק בידו, במהירות בה נהג, לבלום את רכבו. אם הנאשם היה מודע לכך שבמרחק כה קצר, לטענתו, לא יהיה בידו לבלום את רכבו ולהימנע מתאונה - מדוע נסע במהירות בה נקבע על פי ממצאי דסקת הטכוגרף כי נסע (83 קמ"ש עם אפשרות לסטייה)? אוסיף ואומר כי גרסת הנאשם לפיה ראה לראשונה את רכב המעורבת כשהוא עומד על אי תנועה נשמעה לראשונה בפרשת הגנתו. בעדותו במשטרה טען הנאשם - לה אמנע כאמור מלתת משקל - נאמר כי ראה את רכב המעורבת בנסיעה ולא ניח. כך או כך, וגם בהתעלם מהאמור בהודעת הנאשם בעניין זה במשטרה, עולה מעיון בפרו' כי ב"כ הנאשם נמנע מלחקור את המעורבת לחלוטין בעניין מצב רכבה עובר לתאונה והימנעות זו מחקירה נגדית נזקפת לחובת הנאשם.

8. ממה נפשך - אילו היה המרחק בין רכב הנאשם לרכב המעורבת 150 מ' היה בידי הנאשם לעצור והנאשם לא מסר הסבר סביר מדוע לא עצר את רכבו מבעוד מועד ולא מנע את התאונה שנגרמה. אם, מאידך, מצב הדברים הוא לפי שיטת הנאשם, ברי כי בהינתן שדה ראייה למרחק כה מצומצם של 20-30 מ' כפי שנטען על ידי הנאשם, הרי שנהיגה במהירות בה נהג הנאשם לא אפשרה לו לשלוט ברכבו באופן אפקטיבי ולהימנע מתאונה, גם לדבריו, שהרי טען כי היה דרוש לו מרחק של 50 מ' לפחות לצורך מניעת התאונה בתנאים בהם נסע.

9. הנאשם הודה בעדותו כאמור כי במאמץ למנוע את התאונה - שהייתה כאמור פרי נסיעה במהירות שאינה סבירה לתנאי הדרך - בלם את הרכב וכשזה לא עזר " אז שברתי שמאלה ובאותו זמן הסתכלתי לאי וראיתי עוד רכב לידי אז חזרתי ואז העגלה התהפכה. היה אוטובוס זעיר שפגעתי בו". מדברים אלה עולה כי הנאשם סטה עם

רכבו מנתיבו ולאחר מכן חזר לנתיבו ואז עגלת הרכב התהפכה. בהמשך עדותו הבהיר הנאשם כי "כן, מהפגיעה הטורניט נהדף למעקה הבטיחות" (ע' 18 ש' 31-32).

10. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי יש לזכות את הנאשם מן המיוחס לו וזאת בשים לב לשוני בגרסתה של המעורבת ביחס לנתיב הנסיעה בו נהגה וכן ביחס לכך שנהגה במהירות העולה על המותר באותו מקום. אכן, המעורבת העידה במסגרת פרשת התביעה כי הייתה בנתיב השני מימין בכביש ורצתה להגיע לנתיב הראשון מימין לכיוון ת"א (ע' 8 ש' 14). לדבריה, בחקירה נגדית, הייתה בנתיב "השני מימין" שהוא "השמאלי" ("השני מימין זה השמאלי" ע' 9 ש' 6-9). לדבריה, מותר היה לנסוע במקום זה 70 קמ"ש אך היא נסעה במהירות של 80 קמ"ש (ע' 9 ש' 17-18). לדבריה, בשל חששה לבצע עבירת תנועה ולעלות על אי התנועה המצויר, המשיכה בדרך לירושלים אע"פ שהתכוונה לנסוע לת"א. העדה ציינה כי המשאית של הנאשם עברה לנתיב שלה אך זאת ראתה "רק לאחר הפגיעה" (ע' 10 ש' 22). היא לא ידעה לומר אם רכב הנאשם נסע בנתיב שלה או בנתיב שלשמאלה אך העידה כי בעת נסיעתה עקבה אחרי משאית הנאשם "וראיתי שהיא מאחורי די צמוד אלי ואז הרגשתי פגיעה באוטו עם הדף קל...". (ע' 8 ש' 16-18). מדברים אלה עולה כי משאית הנאשם פגעה קלות ברכב המעורבת בעת שהמשאית הייתה מאחורי רכבה של המעורבת. בנסיבות אלה - ובשים לב שהנאשם העיד כי "אני לחצתי ברקס ולא עזר..". (ע' 17 ש' 8-9), ברי כי גם אם קיים ספק לעניין מסלול הנסיעה בו נסעה המעורבת עובר לפגיעה וקיימת טענה כי המעורבת נסעה במהירות העולה על המהירות החוקית במקום, לא היה בכך כדי להשליך על נסיבות קרות התאונה. אף אין טענה כי התאונה נגרמה בשל מיקומה של המעורבת בנתיב נסיעה זה או אחר או בשל העובדה כי נסעה 10 קמ"ש לערך מעבר למהירות הנסיעה המותרת במקום. אדגיש כי ב"כ הנאשם ניסה בחקירה נגדית להראות כי המעורבת היא האחראית לתאונה אך הדבר לא עלה בידו. כך שאל ב"כ הנאשם את המעורבת - "ש. באיזה מרחק לפני הפנייה התכוונת לפנות למזלג. ת. רציתי באופן מיידי. מהרגע שלקחתי ימינה למזלג כבר אז הסתכלתי. ש. כשאת אומרת באופן מיידי זה מחזק את הטענה שאת שברת את ההגה וגרמת לתאונה. ת. ש. שאלת מתי רצית לפנות, רציתי לפנות באופן מיידי. לגבי השאלה איך עשיתי את זה - הסתכלתי במראות וראיתי שאין לי אפשרות והמשכתי ישר" (ע' 9 ש' 12-16). הנה כי כן, לא נמצא לי בחומר הראיות בסיס לקבוע כי התנהגותה של המעורבת תרמה באופן כלשהו לקרות התאונה. ודוק: גם מעדות הנאשם לא עולה תרומת רשלנות למעורבת - וודאי שלא קשר סיבתי להליך גרימת השתלשלות העניינים כמתואר לעיל - שכן הנאשם לא טען כי בשל מהירות נסיעתה של המעורבת או בשל נתיב הנסיעה בו בחרה נגרמה התאונה. התאונה לדבריו נגרמה עקב כך שמן המרחק בו היה יכול להבחין לראשונה במעורבת מתחילה בנסיעה, לשיטתו, לא היה סיפק בידו עקב המרחק בין כלי הרכב לבלום את רכבו מבלי להיזקק ל"תמרונים" שביצע כמפורט לעיל.

11. הנה כי כן, מן העובדות שהוכחו והנאשם לא זו בלבד שלא חלק עליהן אלא אף טען להן, עולה כי בשים לב

לרכב הכבד שבו נסע, למהירות נסיעתו ולמרחק הקצר בו היה הוא יכול להבחין - לשיטתו - במעורבת נסע הנאשם במהירות בלתי סבירה ביחס לתנאי הדרך. מהירות זו היא שהובילה לכך שלא היה בידו לבלום את רכבו ולהימנע מפגיעה ברכב המעורבת. נסיעה בלתי סבירה ביחס לתנאי הדרך, בנסיבות של נהיגה ברכב כבד במהירות רבה יחסית שאינה מאפשרת בלימה מבלי להימנע מתאונה מהווה "קלות ראש" או רשלנות. הנאשם הודה כאמור כי המרחק שהיה בינו לבין רכב המעורבת לא אפשר לו לבלום בבטחה תוך הימנעות מתאונה והודה אף בסטייה - תוך מטרה לחמוק מפגיעה ברכב המעורבת - ופגיעה אגב כך ברכב המעורב לשמאלו. נוכח כל האמור, אני מוצא להרשיע בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 27 אפריל 2015, במעמד הצדדים